

LBRIS

We know
books

ALEC BLENCHÉ

eu sunt Beni

Ilustrații de Alexandra Gold

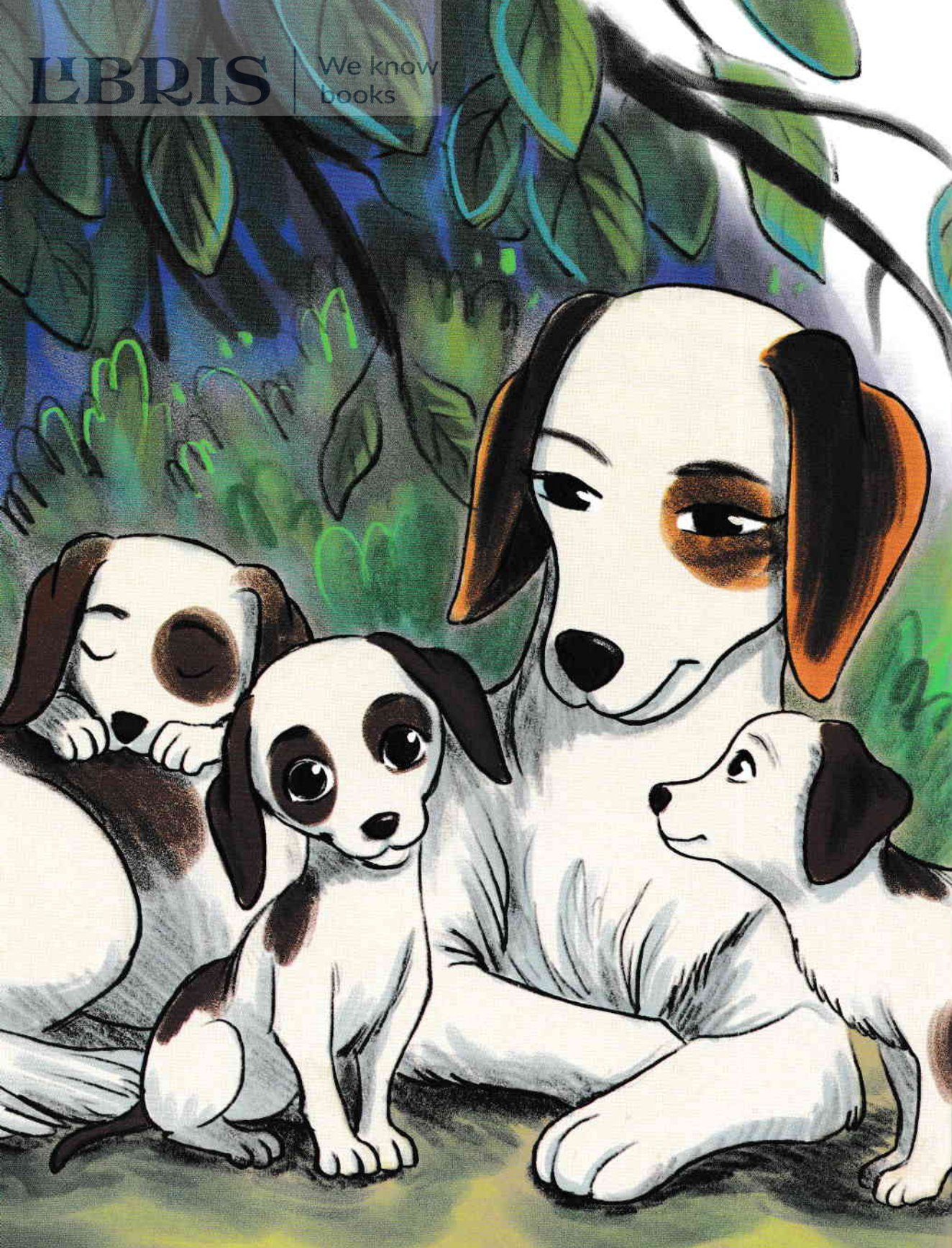
 UNIVERS

CUPRINS

I. La pieptul mamei	pg. 5
II. Primul om	pg. 9
III. Mama	pg. 12
IV. Pisica	pg. 14
V. Emma	pg. 17
VI. Gratiile	pg. 21
VII. Înapoi după gratii	pg. 28
VIII. Acasă	pg. 31
XIX. Beni	pg. 34
XX. Zuzu	pg. 38
XXI. De tot și pentru totdeauna	pg. 43
XXII. Nouă vieți	pg. 46
XXIII. Un rucsac și o geantă	pg. 49

LEBRIS

We know
books

Îmi aduc aminte când am deschis pentru prima dată ochii. Am văzut o formă ca un nor. Nu știam ce este, dar știam că este bine. M-a lins și m-a spălat din cap până la lăbuțe în timp ce eu scânceam de mama focului. Dar era cald la pieptul mamei, era acasă. După câteva zile am început să zăresc culori și multă lumină. Vedeam cum lumea se mișcă în jurul meu și pentru prima dată am văzut-o pe mama. Era frumoasă, cea mai frumoasă. Apoi mi-am văzut frații și surorile. Știam că erau acolo, doar stătuserăm de atâtea ori îngheșuiți unii în alții, visând vise dulci la sânul mamei. Arătau cu toții la fel, cu greu puteai să-i deosebești. După o vreme, am început să aud lucruri stranii. Zumzete și vuiete, chițaituri și schelălăieli, pleoscăituri și scrâșnete și multe alte lucruri care îmi atrăgeau atenția. Urechile mele se deschiseseră la sunetul vieții, așa cum o floare înflorește în lumina soarelui, și se mișcau în toate părțile de parcă ar fi avut propria lor voință.

Puteam acum să văd, să aud și chiar să vorbesc. Însă mă mișcam cam greu.

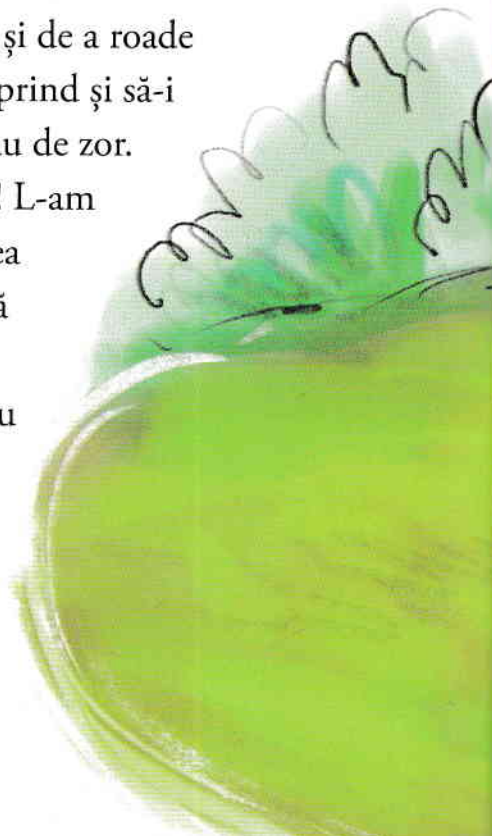
Prima încercare de a mă ridica în patru lăbuțe a fost o întreagă aventură. M-am ridicat mai mult pe lăbuțele din față și, când le-am ridicat și pe cele din

spate, mi-am pierdut echilibrul și am căzut în năsuc. Apoi am încercat invers, am început cu cele din spate, însă iarăși am căzut în năsuc – buf! Dar nu m-am dat bătut și, după multe căzături, am reușit. Ce-i drept, îmi cam tremurau încheieturile, dar cine mai era ca mine? În sfârșit, ridicat pe propriile lăbuțe, mândru și fericit. Dar, după câteva minute, iarăși buf!

A mai trecut o vreme până când am învățat să merg și chiar să alerg; acum aveam o altă mare plăcere: să-mi mușc frații de urechi. Nu știam exact ce fac și dacă îi durea sau nu, dar îmi plăcea la culme. Eu îi mușcam de urechi, ei fugeau, eu după ei. Apoi se supărau și alergau ei după mine, până când oboseam și adormeam lipsiți de griji la pieptul mamei.

Nu a mai trecut mult timp și am simțit în gură ceva tare și ascuțit. Oare ce să fi fost? Au, m-a înțepat! Au, încă o dată! Hmm, simțeam o nevoie ciudată de a mușca și de a roade lucruri. Frații mei fugeau de mine ca să nu-i prind și să-i mușc de urechi, iar, când o făceam, schelălăiau de zor. Ce bine a fost când am prins un băț mai tare! L-am ros cu toată puterea, de parcă de asta depindea soarta lumii. Apoi am înțeles că îmi apăruseră dinții. Bună invenție, dinții aștia!

Nu știam unde trăim și ce se află în jur. Nu cunoscusem până atunci decât culcușul din

spatele gardului, de sub nuc, pe care mama îl alesese pentru a ne fi casă. Însă era mai mult decât atât: era și loc de joacă și de hârjoneală, de mușcat și de lătrat, de alergat după muște și de dormit cu burtica în sus. Mama începuse să plece des. Nu știu exact unde se ducea, dar venea mereu mirosind a

ceva bun. O lingeam de zor ca să prind și eu un strop din mireasma magică, însă mă alegeam doar cu mirosul.

Într-o zi, însă, viața mea s-a schimbat complet. Crescuserăm mai măricei și, în timp ce ne jucam, unul dintre noi a ieșit printr-o spărtură a gardului. Curioși, ne-am dus cu toții după el și, ce să vezi, lumea era mult mai mare decât culcușul. Era mare de tot, atât de mare încât nici nu puteam să o văd pe toată. Iar când m-am uitat în sus am zărit ceva albastru ce semăna cu o... cu o... de fapt, nu știu cu ce semăna, pentru că nu mai văzusem astfel de lucruri, dar era tare frumos și albastru. Albastru, da, culoarea mea preferată. Fericiți nevoie mare, am început să ne alergăm și să lătrăm cât ne țineau fâlcile. Atâta loc nu mai văzuserăm. Era loc să alergi cât voiai și în dreapta, și în stânga, și în față, și în spate. Să te rostogolești și să te întinzi cât aveai poftă. Îmi plăcea lumea de afară, era frumoasă și părea că putea cuprinde toți câinii din lume și ar mai fi rămas destul loc.

Așa că am prins obiceiul de a ieși în fiecare zi afară. Imediat ce pleca mama, plecam și noi. Și, de fiecare dată, ne aventuram din ce în ce mai departe, și mai departe și mai departe.

Până când, într-o zi, am văzut pentru prima oară un om.